

Disse Betragtninger have ledet til Udarbejdelse af nærværende Lovforslag, ved hvilket den i Lybiskland under 30te Novbr. 1874 udkomne „Gesetz über Markenschutz“ i det Væsentlige er taget til Mønster. Saavel Grosserer-Societetets Komitee som Industriforeningen i Kjøbenhavn og det kongelige danske Landhusboldningselskab, hvis Betænkninger over Sagen have været indhæntede, have alle erklæret sig for Omfængeligheden af, at der indføres en lovordnet Varemærkeskyttelse ligesom de ogsaa i alt Væsentligt have tiltraadt, at denne Foranstaltning søges gennemført paa den i Lovforslaget angivne Maade.

I Overensstemmelse saavel med den nævnte tydske Lov som med saagodtsom alle andre om Beskyttelse af Varemærker gjældende fremmede Love indskrænker Forslaget sig ikke til alene at omhandle de figurlige Varemærker, men indbrager under sit Omraade ogsaa de Væretegnelse, der bestaa i vedkommende Forretningsdrivendes Navn eller Firma eller Navnet paa den Eiendom, der er Værenes Tilvirkningssted. Det følger imidlertid af disse sidstnævnte Væretegnelseres Natur, at den hele formelle Fremgangsmaade, der af den, som vil benytte et figurligt Varemærke, maa iagttages for at tilkjendegive hans Hensigt at tilegne sig dette Mærke til udelukkende Brug og at legalisere Brugen, bliver uanvendelig paa dem. Den i Forslagets første Afsnit foreskrevne Anmeldelse, Indregistrering og Bekjendtgjørelse af Mærket vedrører derfor kun de figurlige Varemærker.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, for hvem Afgangen til at opnaa Beskyttelse for Brugen af de figurlige Mærker skal staa aaben, finder der i de forskjellige fremmede Love Uoverensstemmelse Sted, idet nogle af dem kun tilstaa Fabrikanter og Grosshandlere Afgang, medens andre i større eller mindre Grad udvide Afgangen ogsaa til andre Forretningsdrivende. I nærværende Forslag er man gaaet ud fra, at Afgangen til at opnaa Retsskyttelse for Varemærker bør være saa vid som mulig og overhovedet ikke bør nægtes Nogen, der tilvirker eller forhandler Været, bestemte til at bringes i almindelig Omsætning, og som tillægger den Beskyttelse, han ved den i Forslaget foreskrevne Fremgangsmaade kan opnaa for det eller de af ham benyttede Mærker, saa stor Betydning, at han vil afholde de med Erhvervelsen af Retten forbundne Udgifter.

Den Anmeldelse, hvorved ifølge Forslaget den udelukkende Ret til Brugen af et Varemærke erhverves, kan tænkes foretaget enten til et dertil bestemt Centralregister eller til forskjellige Lokalregister. Det Første finder Sted i England og i de forenede Stater i Nordamerika, det Sidste i de fleste andre Lande, i hvilke Love om Beskyttelse for Varemærker ere udkomne. I hvorvel d. t. maa erkjendes, at det førstnævnte System frembyder

forskjellige praktiske Fordele, tale dog de betydelige administrative Banfælgigheder, som ere forbundne med dets Indførelse, mod dets Anvendelse, og hertil kommer for Danmarks Vedkommende, at det maa ansees for naturligt med Hensyn til Anmeldelse af Varemærker at følge den i Lov om Firmaer af 23de Januar 1862 med Hensyn til Anmeldelse af Firmaer foreskrevne Vej. Man har derfor i Eighed med den nævnte Lov foreslaaet, at Anmeldelserne skulle foregaa for den stedlige Dvirighed.

Om end Retten til Brug af et bestemt Mærke er begrundet i Anmeldelsen, medfører denne dog ikke altid en endelig Ret, idet en Anden allerede forinden kan have anmeldt det samme Mærke. Ved flere Anmeldelser af samme Mærke gjør Prioriteten Udslag, men denne kan forud ligesaa lidt bedømmes af Anmelderen som af den Dvirighed, der modtager Anmeldelsen. Dette følger allerede deraf, at Anmeldelserne kunne være stete i forskjellige Dvirighedskrede og saa kort Tid efter hinanden, at Indregistrering og Bekjendtgjørelse af den første Anmeldelse endnu ikke er foregaaet, inden den senere Anmeldelse finder Sted, men selv om Anmeldelserne foregaa for samme Dvirighed, bør denne ikke kunne vægre sig ved at modtage og indregistrere en iøvrigt gyldig Anmeldelse, men det maa overlades den, der paa Grund af Prioritet i Anmeldelse er berettiget til udelukkende Brug af det vedkommende Mærke, ved de i Lovforslaget angivne Midler at haandhæve sin Ret. En modsat Regel, hvorefter det skulde paahvile Dvirigheden som Migt at undersøge, om den, der anmelder et Mærke, ikke maatte vige for en tidligere Anmelder, vilde enten forudsætte, at man maatte forlade det i Forslaget fulgte System, hvorefter Anmeldelserne foregaa ved Lokalregister, og indføre et Centralregister, eller vilde have til Følge, at der forud for Indregistreringen af ethvert anmeldt Mærke maatte ske en Indfaldelse af alle dem, der maatte formene at have bedre Ret til det paagjældende Mærke. Afset fra det betydelig forøgede Arbejde, der herved vilde paalægges Dvirigheden, vilde en saadan Regel nødvendigvis gøre en Række nye Bestemmelser angaaende den Maade, hvorpaa denne Indfaldelse skulde foregaa, den derved fremkaldte Præklusion m. v., hvilket dels i en ikke ubetydelig Grad vilde forøge Beføstningerne ved Anmeldelserne, dels gjøre det nødvendigt for samtlige Forretningsdrivende, der havde Interesse i Brugen af et Varemærke, uophørlig at have deres Opmærksomhed henvendt paa samtlige Indfaldelser af de til Mærker Berettigede for ikke at udelukkes fra Brugen af et Mærke, som de maatte allerede længe have havt Ret til. Det maa derhos ikke lades ude af Betragtning, at den hele Undersøgelse og den endelige Afgjørelse af Spørgsmaalet om, hvem af flere Anmeldere der er den bedst berettigede til Brugen af et